

Arı Bombini Navada Bir Sey Var

Yazan: Anjali Bhat

Resimleyen: Jasmine May Cachia Mintoff

Yapımcı: Hida İzel Çalışkan

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

*Bu kitap COVID-19 pandemisinden etkilenen
tüm canlılara ithaf edilmiştir.*

Önsöz

Arı Bombini, Havada Bir Şey Var; COVID-19 krizinin irdelemesi zor bir öğesini, korkuyu ele alan, psikolojik açıdan bilinçli şekilde inşa edilmiş bir kitaptır. *Arı Bombini*, geniş çaplı endişe ve belirsiz bir süre boyu evde kalma zorunluluğuyla, farkındalığı, minnettarlığı ve belirsizlikten kaynaklanan davranışlara karşı anlayışı cesaretlendirerek başa çıkma yolları sunar. Ayrıca öz-şefkati ve kaybın yol açabileceği çeşitli zor duyguların kabulünü öne sürerek, yas olasılığını anlaşılabilir hale getirir.

Ağacın dalında asılı arı kovanı

Orada yaşıyor bir sürü neşeli yabanarısı.

Hareket hiç bitmez, vızır vızırdır arı kovanı!

İşte, orasıdır Bombini'nin mutlu yuvası.

Sabah kovandan şarkılar duyuluyordu:

İlkbaharın ilk çiçekleri bahar gibi açıyordu!

Bombini uyandırdı kız kardeşi Mellie'yi,

Dudaklarını şapırdattı Mellie, guruldadı midesi.

Taze bahar balının o ıtırılı tadından yoktur daha lezizi.

Ama bu kez gezerken

Havada bir tuhafılık sezdi Bombini.

Dönme dolap dönmekten vazgeçmişti,

Tüm o iki bacaklı insanlar neredeydi?

Ne bir koşuşturan vardı etrafta, ne şehrin uğultulu sesleri.

Bu sessizlik Bombini'yi endişelendirdi.

Ama Bombini'nin çok sevdiği var bir şey daha:

O da, dışarıda keşfedilecek koca bir dünya!

Big Ben; o güzelim saat kulesi

ve London Eye; dönme dolapların en sevileni.

Yol boyunca göz atar Bombini etrafa

O komik iki bacaklı insanlara,

İnsanlarını sürükleyen dört bacaklı haytalara.

Bir oraya uçu, bir buraya,
Merakla vızıldadı sağda solda.

Nihayet, markete vardığında
Rastladı iki bacaklı bir insan arkadaşına.

Sonra bir tane daha!

Ama ne tuhaf: Kâğıttan bir sakal vardı suratlarında.

İki kişi daha çıktı marketten dışarıya

Bağırp didişiyorlardı uluorta!

Bombini bakakaldı bu manzaraya:

İki bacaklılar kapışmıştı bir rulo tuvalet kâğıdı uğruna!

Şaşkına dönen Bombini hızla uçu

Dosdoğru arı kovanının yolunu tuttu.

Bir kez daha afalladı Bombini
Arı kovanının neşeli bahar şarkısı kesilmişti.
Kovan ürkütücü biçimde sessizdi.
Tek tek pencerelerden baktı içeri:
Yabanarıları odacıklarında bir başına idi.
Korktu Bombini, hemen eve gitmeliydi.

“Ah, demek geldin!” dedi Bombini’nin annesi.

Sımsıkı sarıldı ona, gözleri hüzünlü gibiydi.

“Otur tatlım, yorgun düşmüş olmalısın.

Doktorun anlatacaklarını sen de duymalısın.”

Sokulup birbirlerine çevirdiler gözlerini

Boop’tan arayan doktorun görüntüsüne.

Doktor Vızvız sakalını indirdi ve şöyle dedi:

“Bu hastalık ciğerleri zorluyor.

Yayılmmasının önlemenin tek yolu ise

Evde kalmaktan geçiyor.”

Devam etti sözlerine: “Asla mendilinizi paylaşmayın!

Bacaklarınızı sık sık yıkamayı sakın unutmayın!

“Mellie’nin zaten zayıf ciğerleri

Bu hastalıktan zarar görmemeli.

Biz bir ilaç bulana kadar,

Evde kalmanız çok ama çok önemli.”

Mellie başını sallayıp sarıldı babasına.

Mellie hiç bırakmaz kendini mutsuzluğa.

Ama Bombini'nin içi buruldu,
Eve mi hapsolacaktı kâşif ruhu?
Ayaklarını yere vurup çırpı kanatlarını.
Ama günler de uzadıkça uzadı,
Zaman artık akmayacak mıydı?

Tik tak.
Tik tak.
Tik tak.
Tik tak.
Tüm duyduğu
saatin tik taklarıydı.

“Daha ne kadar sürecektir anneciğim?” diye ağladı Bombini,

Can sıkıntısı yaşartıyordu gözlerini.

Babası cevap verdi ciddi bir sesle,

“Şişt, Bombini, çalışıyor annen, onu rahatsız etme!”

Surat astı Bombini,

“Ama hep çalışıyor!” dedi.

“Küçüküm, başka seçeneğimiz yok ki...”

Üzgündü Bombini, kendini minicik hissetti,

Mellie'nin bebeğinin kafasını koparıverdi.

Oysa nefret eder Mellie'yle kavga etmekten.

Şimdi içi kapkaraydı suçluluk ve hüzünden.

Bombini evden kaçıp Büyükanne İda'yı görmeye karar verdi.

Kraliçe Arı'ydı o; ne söyleneceğini,

Ne yapılacağını hep bilirdi.

Pencereden uçuverdi Bombini

Onu gören Büyükanne İda şaşırmıştı hayli.

“Bombini, nasıl geldin buraya?

Canım miniğim, çıkmamalıydın evden dışarıya!”

“Şöyle kapının yanında otursam bir süre?

Bilsen nasıl sıkıldım evde!”

Ve fısıldadı usulca, “Öyle üzgünüm ki.”

Büyükannesi anlayışla gülümsedi

Torununa minik bir fincanda sıcak bal ikram etti

Fincanı alan hüzünlü Bombini’ye şöyle dedi:

“Yalnız değilsin miniğim

Evde kapalı kalmak zor hepimiz için.

“Bizler alışmışız uçmaya, vız vız dolaşmaya!”

Oturdu büyükannesi bir hırıltıyla.

“Söyle bakalım, ne mutlu ederdi seni şimdi?”

Bombini çatık kaşlarıyla şöyle dedi:

“Yine keşfe çıkabilseydim keşke!

Dünyayı keşfedip gezebilseydim gönlümce!”

“Ah canım miniğim, bunu yapabilirsin elbette!”

“Öyle mi?”

“Tabii! Keşfedecek o kadar çok şey var ki

Bakmayı bilersen hepsi burnunun dibinde!”

Büyükannesinin gülümseyen gözkapakları kapandı.

Derin bir nefes alıp balını yudumladı.

Mmmmm... yaprak özsuğu ve elma çekirdeğı!

“Sıra sende!” dedi ve doldurdu fincanını.

Bombini yavaşça içeceğine uzandı.

“Bu kez gerçekten çalış balı tatmaya,
Lezzeti katman katman kaplasın damağını

Ve varınca esas tadına,

Anlat bana balın aromasını.”

Bombini'nin duyuları ayaklandı.

Mmmmm... lavanta ve düğünçeğı!

Bombini'nin suçlulukla ağırlaşan yüreğı kanatlandı.

Şimdi tek hissettiğı

Balın yatıştırıcı, baharatlı tadıydı.

“Ne kadar şanslıyız, değil mi?”

Balımız nasıl da lezzetli!”

“Gerçekten öyleyiz,” dedi Kraliçe Arı.

Gülen yeşil gözleri bilgece parladı.

“Şimdi görmeyi dene, gerçekten görmeyi

Gökte asılı duran yıldızların güzelliğini.”

İlk başta yıldızlar her zamanki gibiydi:

Gecenin minik beyaz-mavi benekleri.

Ama baktıkça, daha fazlasını gördü Bombini

Noktaların arasında şekiller belirdi.

“Büyükanne, baksana bir ejderha!

Ve orada da bir korsan, kolunda kancasıyla!”

“Evet! Ya şu mantara ne demeli?

Sallanan sandalyesinde gülümsüyor sanki!”

Bombini bir kahkaha attı neşeyle,
Ama sonra suskunlaştı birdenbire.

Dönünce eve,
Yalnız kalacaktı yine.
“Ah, büyükanneçğim keşke
Yalnız hissetmeseydim böyle!”

“Havada tuhaf bir şey var,
Acaba şu yeni grip mi?
Bu yüzden mi herkes değişti?
Annem ve babam bile bambaşka sanki.”
“Grip değil sevgili miniğim.
Korku o havadaki.”

“Korku mu? Ama büyükanne, onlar kocaman!”
Güldü büyükannesi, bir yudum aldı balından.
“Ah miniğim, ne yapacağımızı bilemediğimizde
Korkuya kapılırız biz yetişkinler de.
Korku kimi zaman cesaretlendirir bizi,
Kimi zaman da değiştirir davranış biçimimizi.”

“Bu yeni griple karşı karşıyayız şimdi,
Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilemiyoruz ki.

Böyle bir şey görmedik daha önce.

Hiç olmadığı kadar korkuyoruz biz de.

Korkuyor annen ve baban da
Endişeleri seni ve Mel'i korumak adına.”

“Bilmiyoruz durumun ne zaman düzeleceğini

Belki de bu, en zor geleni.

Ama o zaman dek hepimiz

Yaşamının yeni yollarını keşfetmeliyiz.”

“Bir şey var mı benim yapabileceğim?”

“Ah, evet! Sana bir oyun öğreteceğim.”

Heyecanla “Oyun mu?” dedi Bombini,

Oyunları her şeyden çok severdi.

“Söyle miniğim, birini gülümsetmenin

Yüz yolunu bulabilir misin?”

Bombini denemek için dosdoğru eve uçtu,

Yıldızlarla dolu, büyümlü gökte neşeyle vızıldıyordu.

Dışarıdaki dünyayı değistiremem çok fazla

Dünya h l  hasta, tuhaf hal .

Ama anlıyorum Şimdi,

Ne yaptığımı ve nasıl gördüğüm

Deęistirebilir benim için bazı Şeyleri.

Huzurlu günler ağır ağır geçiyordu.

Ama bir gün gülümsemeler kayboldu.

Babası yorgunca içini çekti

“Canlarım, size anlatmalıyım,” dedi.

“Konuřtım b y kannenizin hemřiresiyle,

Ciğerleri kötüleřiyor gitgide.”

“ lecek mi Büyükanne İda?”

Küçük Mellie bařladı aėlamaya.

“Evet, yavrucuėum. Evet, belki.”

Anneleri sımsıkı kucakladı ikisini.

“Veda etmek ister misiniz ona?”

Başını salladı Bombini, gözyaşını sildi.

“B y kannenize telefon edebiliriz.”

“Anneciğim, onu evinde ziyaret edemez miyiz?”

“Yapamayız yavrum, bu tehlikeli olur Mellie için.”

Boėazına bir yumru oturdu Bombini’nin.

Doktor Vızvız’ı aradıklarında

Bombini zorlukla duruyordu ayakta.

“Lütfen büyükanne!” diye ağladı, “lütfen ölme!”

Büyükannesi içini çekti sessizce,

“Çok normal miniğim

Korkman da üzülmen de

Hatta seni bırakıp gidiyorum diye

Öfke bile hissedebilirsin içinde.

Sorun yok miniğim

Sorun yok zira

Hissettiğin her duygu

En doğru duygu aslında.

Biliyorum, tüm bunları çok yoğun hissediyorsun

Çünkü kalbinin derinliklerinde iyileşiyorsun.

“Söz veriyorum, biraz zaman geçince

Acı azalacak gitgide.

Güzel anılarımız kalacak aklında,

Mutlu bir gülümseme konacak dudaklarına.”

Büyükanne veda ederken metanetle

Bombini ve ailesi ağladı hep birlikte.

Kapattılar telefonu ağırlaşmış kalplerle

Babasının gözyaşları dimmiyordu bir an bile.

“Keşke veda edebilseydik ona

Gerçek anlamda...

Ama yeniden gökte uçabildiğimizde

Farklı bir şekilde veda edebiliriz büyükannenize:

Çıkıp dışarı gün boyu,

Sevdiği şeyleri yaparak anarız onu.”

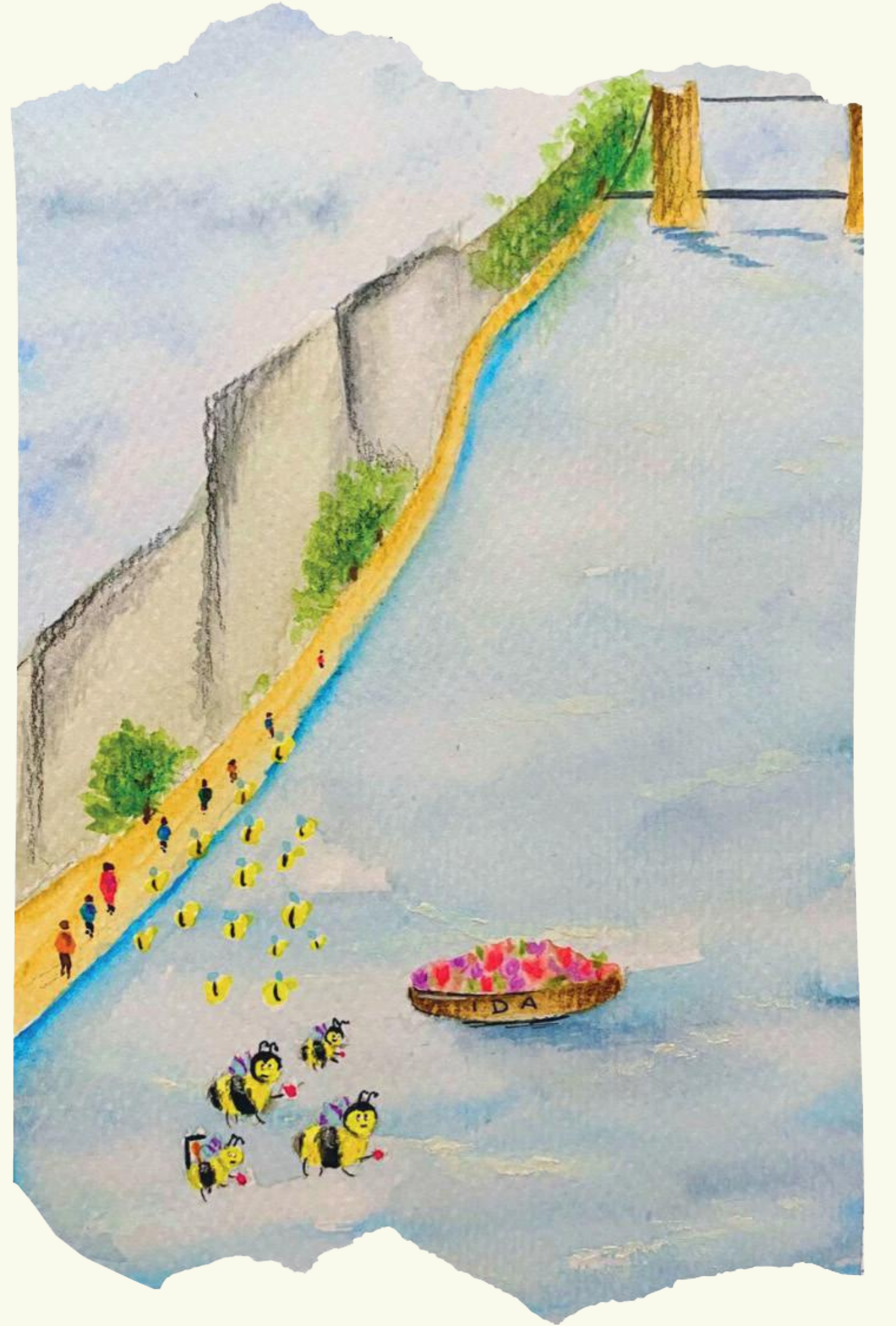
Böylece, duyurulunca hastalığın artık bittiği

Dışarı çıktı arı kovanının tüm sakinleri.

Evlerini güvenli bir yuva haline getirmişti kraliçe,
Her zaman yaşayacaktı şarkılarında ve kalplerinde.

Bahar buketleri ellerinde,
Toplandılar Thames Nehri'nde.
Hissettiler onu ta kalplerinin derininde,
Suda süzölüp giderken kraliçe
Gözyaşlarına boğuldular sessizce.
Ama içten içe hepsi
Sıcak ve huzurlu bir parıltı da hissetti.

Çünkü biliyorlardı ki
Güzel bir yaşam sürmüştü İda
Bir anını bile ziyan etmemiştir.
Kadeh kaldırdılar ona,
Ve gerçekten, gerçekten vardılar balın tadına.

www.bombinithebee.co.uk